

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเชิงทดลองเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถต่างกัน โดยได้รับการสอนแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน" สรุปสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์

สมมติฐานของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถต่างกัน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเน้นกระบวนการกับแบบวิจารณ์งานเขียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการมีความสามารถทางการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ มีความสามารถทางการเขียนสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน มีความสามารถทางการเขียนสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเลือกตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนจิตรลดา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ผู้วิจัยใช้วิธีคัดเลือกตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนั้นผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม ด้วยวิธีจับคู่ (Match by pair) โดยนำคะแนนสอบประจำเดือนกลุ่มทักษะภาษาไทยในปีการศึกษา 2536 จำนวน 8 ครั้ง มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ซึ่งจะเป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยที่ได้จากการสอบเฉลี่ยทั้งปีของปีการศึกษา 2536 ของตัวอย่างประชากร นำคะแนนมาจัดเรียงลำดับจากคะแนนมากไปหาคะแนนน้อย แล้วจับคู่คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ในกรณีที่ไม่สามารถจับคู่คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยที่เท่ากันได้ ตัวอย่างประชากรที่ได้จะมี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน ผู้วิจัยนำตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มาจัดเป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างง่าย โดยการจับสลาก ซึ่งผู้วิจัยกำหนดให้ตัวแทนกลุ่มเป็นผู้จับสลาก กลุ่มที่จับสลากได้อักษร "E1" เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่จับสลากได้อักษร "E2" เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 ดังนั้นจะได้ตัวอย่างประชากร 2 กลุ่มทดลองคือ

กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 40 คน ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ

กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 40 คน ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน

จากนั้นผู้วิจัยจัดแบ่งกลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับความ

สามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย โดยผู้วิจัยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยที่ได้จากการสอบเฉลี่ยทั้งปีของปีการศึกษา 2536 ของแต่ละกลุ่มทดลอง มาจัดเรียงลำดับคะแนนจากคะแนนมากไปหาคะแนนน้อย จากนั้นแบ่งตัวอย่างประชากรของแต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม ตามเกณฑ์ ดังนี้

กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับสูงเป็นนักเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป

กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับกลาง เป็นนักเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างร้อยละ 60 - 79

กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับต่ำเป็นนักเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ต่ำกว่าร้อยละ 60

เมื่อจัดแบ่งตัวอย่างประชากรแล้ว จะได้ตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 จำนวน 40 คน ประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับสูง 15 คน ระดับกลาง 13 คน และระดับต่ำ 12 คน ซึ่งจะได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ

1.2 กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 40 คน ประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับสูง 15 คน ระดับกลาง 13 คน และระดับต่ำ 12 คน ซึ่งจะได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน

2. แผนการสอน

แผนการสอนที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 แผน แบ่งเป็น

2.1 แผนการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ จำนวน 15 แผน (กำหนดสอนแผนละ 2 ชั่วโมง)

2.2 แผนการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน จำนวน 15 แผน (กำหนดสอนแผนละ 2 ชั่วโมง)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

หัวข้องานเขียนเพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนความเรียง

ภาษาไทย จำนวน 1 ฉบับ โดยให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม เขียนความเรียงหัวข้อ "สัตว์สวยป่างาม" มีความยาวประมาณ 15 บรรทัด ภายในเวลา 1 ชั่วโมง สำหรับเขียนก่อนและหลังเรียน เนื่องจากเป็นระยะที่ประเทศไทยกำลังรณรงค์เรื่องการปลูกป่าและการอนุรักษ์สัตว์ป่า นักเรียนจึงมีความคุ้นเคยกับหัวข้องานเขียน และสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นได้ง่าย ตลอดจนมีงานเขียนมากพอที่จะให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้กำหนดหัวข้องานเขียนดังกล่าว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนดำเนินการสอน (pre - test) โดยใช้หัวข้องานเขียนเพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทย
2. ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้แผนการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ จำนวน 15 แผน สำหรับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และแผนการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน จำนวน 15 แผน สำหรับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม เป็นเวลา 7 สัปดาห์ครั้ง สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ชั่วโมงละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที รวมเวลาในการทดลองกลุ่มละ 30 ชั่วโมง
3. ทดสอบตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม หลังดำเนินการสอน(post - test) โดยใช้หัวข้องานเขียนเพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยฉบับเดิม
4. เพื่อให้คะแนนที่ได้จากการตรวจหัวข้องานเขียนเพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยมีความเที่ยงและไม่มีอคติ ผู้วิจัยจึงให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน เป็นผู้ตรวจหัวข้องานเขียนเพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยทั้งก่อนดำเนินการสอนและหลังดำเนินการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถต่างกัน หลังการเรียนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ และกลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน โดยการทดสอบค่าที่ ($t - test$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ โดยการทดสอบค่าที่ ($t - test$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน โดยการทดสอบค่าที่ ($t - test$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

4. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยตามแนวคิดของดิกสันและเนสเชล โดยการหาค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับสูง-กลาง และต่ำ โดยได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการมีความสามารถในการเขียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียนมีความสามารถในการเขียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถทางการเขียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับสูง กลาง และต่ำ โดยได้รับการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มระดับความสามารถสูงขึ้นไปในระดับที่ใกล้เคียงกันโดยคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนแบบเน้นกระบวนการเท่ากับ 13.03 คะแนนเฉลี่ยภายหลังการเรียนสูงขึ้นไปเท่ากับ 13.87 และคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนแบบวิจารณ์งานเขียนเท่ากับ 12.38 คะแนนเฉลี่ยภายหลังการเรียนสูงขึ้นไปเท่ากับ 13.76 ทั้งนี้ผู้อาจอธิบายได้ว่า เนื่องจากวิธีสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการได้ให้ความสำคัญกับกลวิธีการคิดค้นข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการเขียน จึงทำให้ผู้เรียนสามารถคิดค้นข้อมูลมาใช้สำหรับการสร้างงานเขียนของตน ตลอดจนรู้จักวางแผนให้งานเขียนของตนชัดเจน ดังที่ฟรีดแมน (Freedman, 1987) ได้เสนอความเห็นที่ว่า "จุดเน้นของการสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการคือ ขึ้นก่อนการเขียนที่ผู้เรียนใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อค้นหาความคิดหรือข้อมูล และวางแผนให้งานเขียนชัดเจน" ครูผู้สอนจึงควรจะได้จัดกิจกรรมประกอบการสอนหลายๆ ประเภท โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนกิจกรรมนั้นๆ และกิจกรรมการเขียนเหล่านั้นควรจะเป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ตรง นักเรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง (สุจิต เพียรชอบ และสาธิใจ อินทร์พรหม, 2536) นอกจากนั้นกระบวนการเขียนนั้นมีลักษณะย้อนไปมา (recursive) และให้ความสำคัญต่อการตอบสนองต่องานเขียนในระหว่างกระบวนการเขียน จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และเห็นข้อบกพร่องของตนพร้อมทั้งแก้ไขงานเขียนของตนให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ริเวอร์ส ดับเบิลยู เอ็น (Rivers W.N. Cited in Punarat Gothammasan, 1989) ที่ว่า "กระบวนการสร้างปฏิสัมพันธ์หรือกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิด สามารถทำให้ผู้เรียนได้เพิ่มความรู้ และ

ประสบการณ์ ตลอดจนทำให้ผู้เรียนได้ให้ความสนใจต่อการคิด รวมถึงการใช้ภาษาที่เกิดขึ้น
 ในระหว่างการดำเนินกิจกรรม" จึงนับว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ แลก
 เปลี่ยนความคิดเห็นและส่งเสริมการใช้ภาษาได้โดยเสรี ทำให้เกิดการสร้างงานเขียนที่
 มีลักษณะของการสื่อสารที่แท้จริง และส่งผลต่อการพัฒนาและการผลิตงานเขียนที่ต่อไป
 ดังงานวิจัยของ สมศรี ชรรณสารโสภณ (2534) เรื่องการเปรียบเทียบความสามารถใน
 การเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการและ
 แบบเน้นผลงาน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่
 เรียนด้วยวิธีสอนแบบเน้นกระบวนการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเน้นเนื้อหา
 นอกจากนี้นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบเน้นกระบวนการยังมีความสามารถในการใช้องค์
 ประกอบของทักษะการเขียน ได้แก่ ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้คำศัพท์
 และการใช้ตัวสะกดและวรรคตอนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบเน้นผลงานอีกด้วย
 นอกจากนี้ประโยชน์ที่ได้จากการสอนแบบเน้นกระบวนการ ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการ
 เขียนและมีมนุษยสัมพันธ์เพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย (ถนนศรี เหลาหา, 2535) ซึ่งสอดคล้องกับ
 งานวิจัยของ แคลลี (Kelly, 1984), คอกซ์ และโจนส์, (Cox and Jones, 1989)
 และ เคห์ (keh, 1990) พบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยวิธีสอนแบบเน้นกระบวนการมีความ
 มั่นใจ กระตือรือร้น และแรงจูงใจในการเขียนเพิ่มขึ้น ดังนั้นจากคำกล่าวของ
 โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980) ที่กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่า
 ไม่ได้มีความหมายเพียงแต่การสร้างประโยคได้ถูกต้องเพียงอย่างเดียว แต่มีความหมาย
 รวมไปถึงความสามารถในการเขียนประโยคสื่อสารออกมาได้อย่างชัดเจน ไม่คลุมเครือ
 ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะเขียน ทั้งนี้มีผลเฉพาะตัว และเอกภาพของเรื่องด้วย
 เช่นกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า วิธีการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ
 เป็นวิธีการสอนที่ครูสามารถเลือกนำมาใช้สอนการเขียนในระดับประถมศึกษาได้ โดยนำมา
 ประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและหัวข้อที่ต้องการสอน

การสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน ได้ให้ความสำคัญ
 กับการวิจารณ์งานเขียนต่างๆ ทั้งข้อดีและข้อบกพร่องต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียน อีก

ทั้งได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องนั้นๆ จนเป็นที่พอใจของผู้เขียน ซึ่งวิธีการนี้ทำให้ผู้เขียนมี โอกาสฟังหรืออ่านตัวอย่างงานเขียนทั้งที่ดีและไม่ดี ได้ศึกษาข้อมูล วิธีการเรียบเรียง การใช้สำนวนภาษาของงานเขียนนั้นๆ จากนั้นผู้เขียนยังได้เสริมสร้างประสบการณ์ของตนเอง แล้วนำข้อมูลต่างๆ มาใช้ในการสร้างงานเขียนของตน โชครอง (Chaudron, 1984) พบว่า วิธีที่ได้ผลมากที่สุดคือ การให้บุคคลอื่นอ่านงานเขียนแล้วแสดงความคิดเห็น งานเขียนที่ดีคือ งานเขียนที่ผู้เขียนได้ประสานความคิดแล้วแสดงความคิดออกไป แล้วให้ผู้อื่นอ่านแสดงปฏิกิริยากลับมา ทั้งนี้เพราะการแสดงความคิดเห็นกันเองระหว่างผู้มีวิสัยและความรู้เท่ากันจะสามารถสื่อสารกันได้ดีกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แอล โฟรเวอร์ และ เจ เฮย์ส (L. Flower and J. Hayes, 1980) ที่พบว่า นักเขียนที่ดีจะต้องมีความรู้ ในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษา การเรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดออกมา การเรียนรู้จาก ตัวอย่างงานเขียนโดยมีการสอนการวิเคราะห์ประโยค รูปแบบการเขียน และการเรียบเรียง จะทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียน และเกิดแนวความคิดในการเขียนมากขึ้น อีกด้วย ทั้งนี้เพราะการให้ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การใช้ภาษาเป็นการสร้างความสามารถในการเขียนโดยใช้ตัวอย่างงานเขียนเป็นแบบอย่างในการสอน คริสตินา บี พอลสตัน (Christina B. Paulston, 1972) นอกจากนี้การได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของ งานเขียนในตอนท้ายของขั้นตอนเป็นการลดข้อผิดพลาดของงานเขียนลง ทำให้งานเขียนนั้นๆ มีความชัดเจนและสื่อความหมายได้มากขึ้น ดังงานวิจัยของ แอล โฟรเวอร์ และ เจ เฮย์ส (L. Flower and J. Hayes, 1980) ที่พบว่านักเขียนที่เรียนรู้จากตัวอย่างงาน ที่ครูกำหนดให้โดยมีการสอนการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านต่างๆ จะทำให้นักเรียนพัฒนา ทักษะการเขียน และเกิดแนวความคิดในการเขียนมากขึ้น นอกจากนี้ทำให้ผู้เขียนมีความ รู้ในกฎเกณฑ์การใช้ภาษา การใช้รูปแบบการเขียนต่างๆ และการเรียบเรียงอีกด้วย คริสตินา ดี คราเชน (Christina D. Krashen, 1984), โรนัลด์ อี แลปป์ (Ronald E. Lapp, 1985) ดังนั้น การสอนการเขียนแบบวิจารณ์งานเขียนจึงเป็นการ สร้างความพร้อมในด้านต่างๆ อันทำให้โลกทัศน์ของผู้เขียนกว้างขึ้น จากนั้นจึงค้นคว้าข้อมูล ใหม่เพิ่มเติม แล้วนำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ ออกมาเป็นภาษา จึงกล่าวได้ว่าการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน

เป็นนอกรูปแบบหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการสอนการเขียนในระดับประถมศึกษาได้ โดยนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและหัวข้อที่ต้องการสอน และหัวข้อที่ต้องการสอน

กล่าวสรุปได้ว่า การสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ และแบบวิจารณ์งานเขียนเป็นวิธีการสร้างงานเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถทั้งในด้าน การใช้ความคิด สติปัญญา และการใช้ภาษา โดยมุ่งเน้นที่กระบวนการทั้งปวงที่ผู้เขียนใช้ในการสร้างงานเขียน การสอนจึงเป็นการเสนอแนะวิธีการสร้างและเรียบเรียงความคิด นักเรียนตระหนักและให้ความสำคัญต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใครคือผู้อ่าน จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร ซึ่งในการเขียนนักเรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับ (feedback) จากเพื่อนและครู การสอนการเขียนทั้งสองวิธีจึงเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งประสบการณ์ของตน ตลอดจนได้แลกเปลี่ยนและเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้กระบวนการเขียนยังเป็นไปอย่างเป็นขั้นตอน ในขณะที่นักเรียนผ่านไปแต่ละขั้นแต่ละตอนนั้นๆ นักเรียนจะเรียนรู้และทำงานไปพร้อมกัน เพื่อให้ได้ผลงานที่น่าภูมิใจ จึงทำให้กระบวนการเขียนมีลักษณะย้อนไปมา (recursive) (Connor, 1975) อย่างไรก็ตามในการสอนการเขียน ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะต้องจัดกิจกรรมที่หลากหลายหรือรู้จักพลิกแพลงใช้วิธีสอนหลายๆ แบบ เพื่อให้บรรยากาศในการเรียนการสอนน่าสนใจ มีชีวิตชีวา และเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียนอันก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเขียนมากขึ้น ครูจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการสอนเป็นอย่างยิ่ง

1.1 ในการดำเนินการทดลองสอนซึ่งผู้วิจัยใช้แผนการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ จำนวน 15 แผน สำหรับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และแผนการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน จำนวน 15 แผน สำหรับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 โดยใช้เวลาทดลองสอนกลุ่มละ 30 ชั่วโมง ซึ่งเป็นระยะเวลาการทดลองสอนที่สั้นเกินไป จึงอาจเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก และจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลาช้านาน มีการสั่งสมความรู้และ

ประสบการณ์ต่างๆ จนเพียงพอ จึงจะสามารถสร้างงานเขียนที่ดีได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสัทธวงค์ พงศ์ไพบูลย์ (2531) ที่ว่า "ผู้ที่เขียนได้ดีต้องเป็นผู้ฟังมาก อ่านมาก และใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลาานพอสมควร โดยหมั่นศึกษาตัวอย่างงานเขียน และฝึกฝนการเขียนความเรียงประเภทต่างๆ ด้วยตนเอง ตลอดจนครูผู้สอนเองควรส่งเสริมให้นักเรียนเขียนความเรียงหลายๆ (กรรณการ์ พวงเกษม, 2531)

1.2 ในการแบ่งกลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยได้นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยที่ได้จากการสอบเฉลี่ยทั้งปีของปีการศึกษา 2536 มาเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่งตัวอย่างประชากร ซึ่งคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยดังกล่าวเป็นคะแนนที่ได้จากการสอบทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงอาจเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางการเรียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับสูงบางคนเป็นนักเรียนที่มีทักษะการเขียนที่ไม่ดี ในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับต่ำบางคนอาจเป็นนักเรียนที่มีทักษะการเขียนที่ดีก็ได้ ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 4 คะแนนทักษะการเขียนก่อนการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบเน้นกระบวนการ (หน้า 68 - 70) และตารางที่ 5 คะแนนทักษะการเขียนก่อนการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบวิจารณ์งานเขียน (หน้า 71-73) มีคะแนนทักษะการเขียนไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยจากการสอบทักษะการเขียนเท่านั้นเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่งตัวอย่างประชากร ซึ่งจะทำได้กลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถที่แท้จริง

1.3 ในการดำเนินการทดลองสอน ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยอยู่ในโรงเรียนเดียวกันกับที่ตัวอย่างประชากรเรียนอยู่ ตัวอย่างประชากรจึงรู้จักและมีความคุ้นเคยกับผู้วิจัยในด้านต่างๆ จึงอาจเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางการเรียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะตัวอย่างประชากรเรียนรู้ และทำความเข้าใจในวิธีการสอนและการตรวจงานเขียนของผู้วิจัยได้รวดเร็วและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

1.4 โรงเรียนจิตรลดาเป็นโรงเรียนที่มุ่งเน้นการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย มีการศึกษาค้นคว้าวิธีการสอนที่ต่างๆ มาใช้ในโรงเรียน มีการจัดการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิด และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด จึงทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็วกับการนำวิธีการสอนใหม่ๆ มาใช้ในโรงเรียน จึงอาจเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความคุ้นเคยกับวิธีการสอนใหม่ๆ อยู่เสมอ

1.5 นักเรียนโรงเรียนจิตรลดาเป็นนักเรียนที่มีความพร้อมทางด้านต่างๆ อาทิ ผู้ปกครองเห็นความสำคัญ ส่งเสริม และสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ตลอดจนมีฐานะที่เอื้ออำนวยในการจัดหาสื่อการเรียนการสอนหรืออุปกรณ์ต่างๆ ให้แก่บุตรหลานของตน จึงทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ทั้งจากการอ่าน การฟัง หรือจากประสบการณ์ตรง ทำให้นักเรียนมีข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์เหล่านั้นมากพอที่จะสร้างงานเขียนที่ดีได้ จึงทำให้เป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

2. ความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ที่เรียนแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนทั้งสองกลุ่มได้เรียนรู้วิธีการคิดค้นข้อมูลที่นำมาใช้ในการสร้างงานเขียนของตนเอง รู้จักการวางแผนให้งานเขียนของตนชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกรย์ เอ็ม ชูแมคเชอร์ (Gary M. Schumacher, 1984) ที่พบว่า การฝึกฝนให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการทางความคิดในการสื่อความ และสร้างสรรค์งานเขียนจะทำให้การเขียนเนื้อเรื่อง การเรียบเรียงความคิด การใช้ข้อสรุปประกอบต่างๆ ทางด้านการเขียนดีขึ้นและยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ริเวอร์ ดับเบิลยู เอ็น (Rivers W.N. Cited in Punarat Gothammasan, 1989) ที่ว่า กระบวนการสร้างปฏิสัมพันธ์หรือกิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดสามารถทำให้นักเรียนเพิ่มความรู้ และประสบการณ์ ตลอดจนทำให้นักเรียนได้ให้ความสนใจต่อการคิด (cognitive mechanism) รวมถึงกลไกในการใช้ภาษา

(linguistic mechanism) ที่เกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินการประเมินกิจกรรม นอกจากนั้นขั้นตอนการวิจารณ์งานเขียนเป็นการเปิดโอกาสให้เพื่อนนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นต่องานเขียน ทำให้นักเรียนมองข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนได้ชัดเจนมากขึ้น ทั้งนี้เพราะนักเรียนจะมองข้อผิดพลาดในงานของตนไม่ค่อยพบ แต่ถ้าอ่านงานเขียนของผู้อื่น นักเรียนสามารถพบได้ง่ายกว่า การได้ทราบข้อบกพร่องของตนเองแล้วแก้ไขถือว่าเป็นการวัดผลด้วยทางหนึ่ง เพื่อเป็นการแสวงหาสิ่งที่ต้องการและรูปแบบที่จะเสนออย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ เจมส์ บริทตัน (James Britton, 1975) ที่ว่าการวิจารณ์งานเขียนเป็นการประเมินผลทางหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนทราบว่าการเขียนของตนเขียนนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหรือไม่ และเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาอีกด้วย

2.1 จากตารางที่ 12 หน้า 80 แสดงให้เห็นว่า การสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการ นักเรียนมีคะแนนทักษะการเขียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการทดสอบค่าที่ (t - test) ขององค์ประกอบทักษะการเขียน พบว่า องค์ประกอบทักษะการเขียนด้านการเรียบเรียงเรื่องราวมีคะแนนค่าที่ (t - test) เท่ากับ 5.02 แสดงให้เห็นว่าการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการเป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาองค์ประกอบทักษะการเขียนด้านการเรียบเรียงเรื่องราวได้เป็นอย่างดี

2.2 จากตารางที่ 13 หน้า 81 แสดงให้เห็นว่า การสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียน นักเรียนมีคะแนนทักษะการเขียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการทดสอบค่าที่ (t - test) ขององค์ประกอบทักษะการเขียน พบว่า องค์ประกอบทักษะการเขียนด้านเนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว การใช้ภาษา และกลไกการเขียน มีคะแนนค่าที่ (t - test) เท่ากับ 5.38, 5.52, 5.47 และ 4.03 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบวิจารณ์งานเขียนเป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาองค์ประกอบทักษะการเขียนด้านเนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว การใช้ภาษา และกลไกการเขียน ได้เป็นอย่างดี

3. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยตามแนวคิดของดิกสันและเนสเชล เป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ตัวเลือก คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง, เห็นด้วย, เฉยๆ, ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 1 ชุด ชั้น ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีต่อการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียนตามแนวคิดของดิกสันและเนสเชล จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสำรวจดังกล่าวไปนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ซึ่งเป็นผู้ตรวจแผนการสอนทั้ง 2 วิธี หัวข้องานเขียนเพื่อประเมินความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทย และเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทย ได้ตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไปให้เหมาะสม

จากแบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยตามแนวคิดของดิกสันและเนสเชล นักเรียนร้อยละ 70.88 มีความคิดเห็นว่า "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" และนักเรียนร้อยละ 28.12 มีความคิดเห็นว่า "เห็นด้วย" และนักเรียนร้อยละ 1.00 มีความคิดเห็นว่า "เฉยๆ" จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ขั้นตอนกิจกรรมการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ สามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนมากขึ้น

ถ้าพิจารณาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนการเขียนความเรียงภาษาไทยตามแนวคิดของดิกสันและเนสเชลในแต่ละข้อของรายการสำรวจจะเห็นว่า ความคิดเห็นของนักเรียนที่ "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" มากที่สุด ร้อยละ 80.00 คือ ความคิดเห็นของนักเรียนในข้อ 2 และข้อ 7 แสดงว่า นักเรียนส่วนมากมีความเห็นว่า มั่นใจในการเขียนมากขึ้นหลังจากได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอน (ข้อ 2) และผลของความเรียงดีขึ้นเนื่องจากการแก้ไขตามคำแนะนำของเพื่อนๆ และครู (ข้อ 7) ความคิดเห็นของนักเรียนที่ "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" รองลงมาคือ ความคิดเห็นของนักเรียนในข้อ 6, 1, 3, 5, 4, 9

และ 8 แสดงว่า นักเรียนมีความคิดเห็นว่า ทราบจุดบกพร่องของตนเองจากการแสดงความคิดเห็นของเพื่อนและครู (ข้อ 6) ร้อยละ 77.50 การได้รวบรวมความคิดและค้นคว้าข้อมูลจากกิจกรรมต่างๆ ทำให้มีข้อมูลสำหรับเขียนความเรียง (ข้อ 1) ร้อยละ 75.00 เขียนได้ดีขึ้นเมื่อรู้ขั้นตอนการเขียนความเรียงที่ชัดเจน (ข้อ 3) ร้อยละ 72.50 มีความเชื่อมั่นมากขึ้นเมื่อได้ทำงานกับเพื่อน (ข้อ 5) ร้อยละ 70.00 ชอบขั้นตอนการสอนเขียนความเรียง (ข้อ 4) ร้อยละ 67.00 และมีความสนใจและมีความมั่นใจ (ข้อ 9) ร้อยละ 63.75 นักเรียนที่ "เห็นด้วยอย่างยิ่ง" น้อยที่สุด ร้อยละ 60.00 คือ ชอบการเขียนมากขึ้น (ข้อ 10)

ความคิดเห็นของนักเรียนที่ "เห็นด้วย" มากที่สุด ร้อยละ 37.50 คือความคิดเห็นของนักเรียนในข้อ 8 และ 10 แสดงว่านักเรียนมีความคิดเห็นว่า มีทักษะการเขียนดีขึ้น (ข้อ 8) และชอบการเขียนมากขึ้น (ข้อ 10) ความคิดเห็นของนักเรียนที่ "เห็นด้วย" รองลงมา คือ 4, 9, 5, 1, 3 และ 6 แสดงว่านักเรียนมีความคิดเห็นว่า ชอบขั้นตอนการสอนเขียนความเรียง (ข้อ 4) ร้อยละ 32.50 มีความสนใจและมีความมั่นใจมากขึ้น (ข้อ 9) ร้อยละ 31.25 มีความเชื่อมั่นมากขึ้นเมื่อได้ทำงานกับเพื่อน (ข้อ 5) ร้อยละ 30.00 การได้รวบรวมความคิดและค้นคว้าข้อมูลจากกิจกรรมต่างๆ ทำให้มีข้อมูลสำหรับเขียนความเรียงและเขียนได้ดีขึ้นเมื่อรู้ขั้นตอนการเขียนความเรียงที่ชัดเจน (ข้อ 1 และ 3) ร้อยละ 25.00 และทราบจุดบกพร่องของตนเองจากการแสดงความคิดเห็นของเพื่อนและครู (ข้อ 6) ร้อยละ 22.50 ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนที่ "เห็นด้วย" น้อยที่สุด ร้อยละ 20.00 คือ มีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้นหลังจากได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอน (ข้อ 2) และผลของความเรียงดีขึ้นเนื่องจากการแก้ไขตามคำแนะนำของเพื่อนๆ และครู (ข้อ 7)

ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนที่ "เฉยๆ" มีเพียง 3 ข้อ คือ ข้อ 9 มีความสนใจและมีความมั่นใจมากขึ้น ร้อยละ 5.00 ข้อ 3 เขียนได้ดีขึ้นเมื่อรู้ขั้นตอนการเขียนความเรียงที่ชัดเจน และข้อ 10 ชอบการเขียนมากขึ้น ร้อยละ 2.50

3.1 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนการเขียน สรุปได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่มั่นใจในการเขียนมากขึ้นหลังจากได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอน และผลของความเรียงดีขึ้นเนื่องจากการแก้ไขตามคำแนะนำของครูและเพื่อน ในประเด็นนี้กล่าวได้ว่าการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนและครูนั้นได้กระทำอย่างเป็นระยะๆ ตลอดเวลาที่ทำการสอน ซึ่งทำให้นักเรียนได้เห็นข้อดีและข้อบกพร่องของงานเขียนของตนเอง จึงถือว่าเป็นกลวิธีการจูงใจ และการเสริมกำลังใจให้แก่ักเรียนวิธีหนึ่ง (สุจริต เพ็ชรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย, 2536)

3.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการสอนการเขียนที่ "เห็นด้วย" สรุปได้ว่า นักเรียนมีทักษะการเขียนดีขึ้นและชอบการเขียนมากขึ้น ในประเด็นนี้อาจกล่าวได้ว่านักเรียนมีทักษะและชอบการเขียนมากขึ้น เพราะครูให้ความสำคัญกับนักเรียนจนทำให้นักเรียนเกิดความไว้วางใจที่จะขอคำปรึกษา ในขณะดำเนินกิจกรรมการเขียน ครูได้สร้างความสนใจนักเรียนด้วยการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ จิตต์นิภา ศรีไสย และอัจฉิมา เทวกุล (2526) ที่ได้เสนอแนะหลักในการสอนทักษะการเขียนสำหรับครูว่า ครูควรมีวิธีสอนให้เข้าใจโดยให้หัวข้อที่น่าสนใจ แนะนำวิธีการเขียน ให้คำติชม เพื่อให้นักเรียนเกิดกำลังใจและแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองได้ นอกจากนี้การที่นักเรียนมีทักษะการเขียนดีขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการเขียนโดยอาศัยขั้นตอนการเขียนที่ชัดเจนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น และความต่อเนื่องในการเขียน ซึ่งการฝึกการเขียนอย่างสม่ำเสมอจะทำให้พัฒนาการเขียนของนักเรียนดีขึ้น (ทัศนีย์ ศรีเกษม, 2535)

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอน

1. การสอนการเขียนความเรียงนั้นควรเพิ่มเวลาในการสอนแต่ละครั้งให้มากกว่านี้ เพราะนักเรียนจะได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียนเป็นจำนวนมากขึ้น ซึ่งการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน และครูจะเป็นแบบอย่างให้นักเรียนในการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของเพื่อนๆ และนักเรียนจะมีความรู้และประสบการณ์ในการปรับปรุงงานเขียนมากขึ้น นอกจากนี้ชั้นการเขียนควรเป็นชั้นที่มีเวลามากกว่าชั้นก่อนอื่น

เพราะนักเรียนจำเป็นต้องใช้เวลามากพอสมควรในการเขียนเรียงเรื่อง

2. ควรส่งเสริมครูให้มีทักษะการสอนการเขียนที่มีประสิทธิภาพ เช่น จัดอบรมครูในโรงเรียน หรืออบรมครูเกี่ยวกับเทคนิคการสอนเขียน
3. ครูผู้สอนควรมีวิธีการหรือหลักเกณฑ์ที่แน่ชัดในการวิจารณ์งานเขียน เพราะจะทำให้ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ความคิดในการแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองอย่างมีจุดมุ่งหมาย

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยถึงปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการฝึกสร้าง ความชำนาญและความคล่องแคล่วในการเขียนของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดาและโรงเรียนอื่นๆ
2. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนโรงเรียนจิตรลดาและโรงเรียนอื่นๆ ที่มีความสามารถทางการเขียนในระดับสูง กลาง และต่ำ เพื่อค้นหาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละกลุ่มโดยเฉพาะ
3. ควรจะนำการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการ และแบบวิจารณ์งานเขียนไปศึกษากับตัวแปรอื่นๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา เป็นต้น
4. ควรทำการวิจัยสำรวจทัศนคติ ความคิดเห็นและวิธีการสอนการเขียนของครูโรงเรียนอื่นๆ ที่สอนวิชาการเขียน
5. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนโดยใช้วิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียนในระดับอื่นๆ ของโรงเรียนจิตรลดา และโรงเรียนอื่นๆ